

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg takker for, at hr. Sigsgaard var enig med mig i, at der var fejl i den pågældende udsendelse, og så tager jeg blot til efterretning, at det åbenbart er hr. Sigsgaards vurdering, at den slags er udtryk for censur.

Erhard Jakobsen (CD):

Som en af dem, der er vant til at opleve mange ting, må jeg sige, at det var chokerende for mig i mit materiale at finde dette brev fra ministeren. Det var chokerende, for det er mig fuldstændig ubegribeligt, at den slags kan ske. Jeg vil gerne spørge ministeren: havde ministeren ikke holdt sig underrettet om, at den pågældende udsendelse for længst var påklaget — det havde jeg nemlig gjort i radorådet — at der i den anledning naturligvis ville ske henvendelse til alle de myndigheder, som ministeren har hørt lidt om, da ministeren kom hjem fra ferie, og at disse myndigheder ville få lejlighed til at udtale sig? Jeg kan oplyse, at sagen ikke er afsluttet endnu. De mennesker, der arbejder med den i driftsledelsen, har været 4 måneder om at bringe sagen frem. Den kommer vist først til behandling engang i april måned.

Finder ministeren ikke, at det ville være korrekt i fremtiden at indhente alle oplysninger om, hvor sagen befinder sig, og derefter instruere de myndigheder, der sorterer under ministeren, om at sørge for at bringe alle de oplysninger frem, der er relevante?

For det første forstår jeg ikke, at ministeren sender et privat brev til Danmarks radio; det lader sig ikke gøre, for det er den største sladdercentral i verden, og dér siver alt øjeblikkeligt ud. Dernæst, hvis ministeren sender private breve, vil jeg gerne spørge: hvorfor så ikke henvende sig til Arbejdernes Radio- & Fjernsynsforbund? Er det fordi ministeren ved, at Arbejdernes Radio- & Fjernsynsforbund normalt ønsker udsendelser netop af den art?

Fjerde næstformand (Poul Dam):

Jeg må anholde udtrykket, at Danmarks radio er den største sladdercentral i denne verden. (*Tilråb af Erhard Jakobsen: Den næststørste, da!*)

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Den sidste del af hr. Erhard Jakobsens

spørgsmål skal jeg ikke komme ind på, og til den første del kan jeg svare nej.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Sigsgaard* (VS) til ministeren for kulturelle anliggender:

„Finder ministeren det ikke betænkeligt, at regeringsmedlemmer i breve til radorådsformanden søger at øve indflydelse på Danmarks radios programpolitik?“

(Spm. nr. 353).

Skriftlig begrundelse.

Undervisningsministeren har i et brev, dateret den 12. januar 1976 (gengivet i Ekstra Bladet den 25. f.m.), henvendt sig til radorådsformanden og i anledning af en atomkraftudsendelse den 28. december 1975 udtalt, at hun finder det meget lidt hensigtsmæssigt, at radioen leverer udsendelser af denne lødighed.

Et sådant brev må virke som forsøg på pression over for radioens programpolitik. Brevets hensigt er at øve indflydelse på fremtidige energiudsendelsers indhold. Der er hermed tale om et forsøg på at udnytte ministerautoriteten til at udøve en indflydelse, der i det mindste betænkeligt nærmer sig censur.

Det er vigtigt, at kulturministeren beskytter de sidste rester af journalistisk frihed i Danmarks radio ved at præcisere, at regeringsmedlemmer ikke bør søge at påvirke programpolitikken.

Sigsgaard (VS):

Da det jo ligger sådan, at ministeren for kulturelle anliggender også er minister for Danmarks radio, så har ministeren jo i den egenskab et vist ansvar for, at hans regeringskolleger prøver på gennem private breve at øve indflydelse på Danmarks radios programpolitik. Derfor må jeg naturligvis spørge kulturministeren, hvad han egentlig mener om det. Jeg kan også udvide det og sige, at jeg må faktisk forlange af kulturministeren — eller anmode ham om, det lyder pænere — at han sørger for, at den slags ting ikke sker i fremtiden.

Hans fornemste opgave som minister for Danmarks radio burde være at forsvare friheden i Danmarks radio, og hvis han er enig